

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο καθηγητής Παύλος Καρολίδης.

Ο κ. Αλέξανδρος Φιλαδέφειος.

Ο κ. Ξενοφών Στρατηγός.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΟΧΟΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Κ. Κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Κ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ & ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ.

Μία περιπέτεια του κ. Στρατηγού. Τό καιό συναπάντημα. — Σας ζητεί μία στιγμή ο κ. Διευθυντής της Αστυνομίας!... Είς τας φυλακάς! Ο κ. Καρολίδης εις Αθήνας. Η γνώμη του περί των γαμων του Έλληνας διαδέχου μετά της πριγκηπισίας Σερβίας. Η γνωριμία του με τον Χαρίλαον Τρικούπην. Αι σχέσεις του με τους πολιτικούς. Ο Δημήτριος Ράλλης. — Τό σπίτι μου έχει δύο πόρτες!... Ο κ. Φιλαδέφειος και η ζωγραφική. Η αυστηρότης του διδασκάλου του. Σωντανός εν τώ... τάφω! — Σωτήρ του ο καθηγητής Γεννηματάς. Και καλός Χριστιανός. Και αναπληρωτής του... ιεροδιακόνου! Η τούρτα του αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού. Ο κ. Χριστόφορος Νέζερ παρ' ολίγων... έμπορος! Πώς έγινε ήθεποιός στα καλά καθούμενα. Η πρώτη του εμφάνισις. Έσπευ τρέμουν τα γόνατά του!... Χριστόφορε, παιδί μου, είσαι αναίδης!... Πώς τό έσκασε ο αδελφός του χάριν της καλλιτεχνίας και πώς τον συνέλαβε πίσω από μερικά βαρέλια στού Τζελέπη. Έσπου τον καταγγέλουσιν ως... «ομολογούμενός πλούσιον»! Η δίχη του. — Είσαι πράγματι πλούσιος, κ. Νέζερ; — Μή με βρίζετε, κ. Πρόεδρε!...

Ο Κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο κ. Ξενοφών Στρατηγός, πριν μās άφηγηθή τό σχετικόν ανέκδοτόν του, μās ανέφερε μερικά βιογραφικά του πληροφορία.

— Τό 1897, μās ειπε, άπεστάλην, τή μεσολαβήσαι του τότε διαδόχου Κωνσταντίνου, δι' ευχούμενος σπουδās εις τήν Στρατιωτικήν Ακαδημίαν του Βερολίνου. Κατά τους βαλκανικούς πολέμους ευρισκόμενος εις τό Έπιτελειον, μετά τό 1917 δέ παρηγήθη των τάσεων του στρατού και κατόπιν έπολιτεύθη. Τό 1922 έφυλακίσθη, μετά δέ τήν άποφυλάκισίν μου ερρίφθη και πάλιν εις τόν πολιτικόν άγώνα.

Ο κ. Ξενοφών Στρατηγός μās άφηγηθή άκολούθως τό κάτωθι έπεισόδιον τής πολιτικής του ζωής :

— Τήν 31 Ιουλίον του 1920, κατά τής 12 1/2 μ. μ., κατεβήκαμε από τά γραφεία τής αντιπολιτεύσεως, έγώ, ο Στρατός, ο Ρούφος και ο Γ. Μερκούρης και διευθυνόμεθα σιά σπίτια μας. Έγώ, όμως μ τον Στρατόν περί των πολιτικων συλλόγων, προσεπέρασα τήν όδον Ζαλοζώστα και εβάρδιξα μαζί με τους άλλους κατά μήκος του ανακτοριου κήπου. Από του σημειου αυτού άρχίζει τό... δράμα!...

Έξαφνα μās έπλησισε ένας άγνωστος με πολιτικήν ένδυμασίαν, άνήκων εις τήν μυστικήν χωροφυλακήν, με μεγάλο μαυρο μουστάκι και μās έρώτησε έναν έναν πώς λεγόμεθα. Αμα άκουσε τά όνόματά μās, μās ειπε ευγενέστατα :

— Ο κ. διευθυντής τής Αστυνομίας σās θέλει μι ά σ τι γ μ ο ύ λ α.

Αυτό ήταν ή αλήθεια,μόνον μι στιγμή μās ήθελε ο κ. Διευθυντής γιά νά μās στείλη στάς φυλακάς όμως.

Αμα έξησφάλισε τό θήραμά του ο μυστικός, έστράφη και έκαμε νεύμα σ' ένα αυτοκίνητον, σταματισμένο εκεί κοντά,τό όποιον οδηγούσε ένας χωροφυλακας με στολή. Άλλοτε οι χωροφυλακας ως μέσον έξασφαλίσεως των συλλαμβανόμενων είχαν τό περιφημο σχοινί, ήδη αντί σκοινίου έχουν αυτοκίνητα.

Δέν μπορεί ν' άρνηθή κανείς ότι έγινε μεγάλη πρόδοος. Τό αυτοκίνητο — ένα μικρό φορτάκι — δέν μās χωρούσε όλους. Δέν είχαν προβλέψει ότι μ' ένα σιπαρόο θά... έπεφταν τέσσερα τρυγόνια.

Έπληξαμε λοιπόν μέσα έγώ, ο Στρατός και ο Ρούφος. Ο Ξεναγός μās έκάθησε κοντά στον σωφείο χωροφυλακας, δια δέ τον Μερκούρη υπέστη τό δημόσιον έξεοδιον άλλου αυτοκινήτου. Ο Στρατός παρεκάλεσε τότε να μην περάσωμε από τά κέντρα.

Ο συνοδός μās συγκατένευσε και έτοι έπληξαμε δια τής όδοϋ Σόλωνος στην διεύθυνσι τής αστυνομίας.

Έκει είδαμε ή μάλλον μās είδε ο διευθυντής... μι ά σ τι γ μ ο ύ λ α όπως μās ειπε και ο ένωμοτοάρχης. Μιά και μόνη στιγμήν κ' έπειτα μās έμπαράκησαν γιά τας φυλακάς...

Αυτό ειπε τό ανέκδοτόν μου. Άνεκδοτόν μιάς στιγμής που μās έστοίχησε πολύ άκριβά!

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Κ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

— Τό 1886, ήρχισε να μās διηγείται ο σοφός καθηγητής του Πανεπιστημίου ο σημαντικότερος σύγχρονος ιστορικός κ. Καρολίδης, εκλήθη ημεμισήμιως από την Σύμωρηνη όπου είδασα στο γυμνάσιον ίνα διδάξω εις τό Πανεπιστήμιον των Αθηνών ιστορίαν. Η πρόσκλησις ειχε γίνει εκ μερούς των καθηγητών μου Κόντου, Φιντικλή και άλλων, και τήν έδέχθη ευχαριστως. Έντούτοις όταν έφθασα εις τας Αθήνας δέν κατέλαβα έδραν του Πανεπιστημίου, αλλά διορίσθη καθηγητής στο «Πρακτικόν Λύκειον». Συγχρόνως μου άπενεμήθη και ο τίτλος του ύφηγητού. Παραλλήλως προς τήν καθηγησίαν ήσυχολόγημην και με τήν δημοσιογραφίαν, γράφων επί διαφόρων πολιτικοίστορικων ζητημάτων εις τήν «Εφημερίδα» Κορομηλά και εις τήν «Ακρόπολιν».

Ο κ. Χριστόφορος Νέζερ.

Τό έτος 1889 έγινε ο γάμος του τότε διαδόχου και μετέπειτα βασιλέως Κωνσταντίνου μετά της πριγκηπισίας Σερβίας. Τό γεγονός αυτό έδωκε άφορμήν να γράψωμ περισσότερα άρθρα άκράτου ένθουσιασμού, εις τά όποια τό συνοικέσιον αυτό έχαρκτηρίζετο ως άπαρχή έπληρώσεως των πανελληνίων όνειρων. Παρακλήθη και έγώ υπό του άειμνήστου Γαβρηηλίδου να γράψω δύο τρία άρθρα επί τής πολιτικής σημασίας του γάμου. Η θέσις μου ήτο δύσκολος. Έπρεπε να είπω τήν αλήθειαν εις άνθρώπους μεθυσμένους από ένθουσιασμόν και πιστεύον-

τας ότι διά του γάμου του διαδόχου της Ελλάδος βραίνονεν προς την πραγματοποίησιν των εθνικών πόθων μας. Εντούτοις έφρατε να γράφω την αλήθειαν και την έγγραφα. Διότι και τότε επίστευα όπως και τώρα ότι αν αί στιγμαί των μεγάλων ενθουσιασμών δεν είνε κατάλληλοι δι' αύστηράς ιστορικής έξηγήσεως, υπέρτατον μ' όλον τούτο καθήκον του ιστορικού είνε να λέγη την αλήθειαν όπως την βλέπει. Είπον λοιπόν εμφαντικώς ότι το συνοικεσίον του Κωνσταντίνου το όποιον τόνον ελανηγγριζέτο ως ένεχον ήμιστην πολιτικήν σπουδαιότητα, όχι μόνονδεν είχε ουδεμίαν τοιαύτην, αλλά και αν είχε θα ήτο μάλλον καθ' ήμων παρά ύπερ ήμων. Την γνώμην μου δε ταύτην έξήγουν διά μακρών περαιτέρω, λέγων ότι ή Γερμανία δεν ήτο δυνατόν να δεήσει ενδιαφέρον διά την Ελλάδα, διότι είχε μηδαμινά συμφέροντα εν αυτή, ενώ απ' εναντίας, μέγιστα, εν Τουρκία.

Άλλου κείται, έπρόσθεσα, ή ήθικη σημασία του γεγονότος. Είς τό ότι και ο πλέον αισιόδοξος περί του μέλλοντος της πατρίδος τον άγωνιστή του 21, δεν θα ήτο ποτέ δυνατόν να προβλέψη, ότι έξήγτα μόλις έτη μετά τον άγωνα, αϊ Άθηναί θα έγίνοντο εντευκτήριον βασιλέων και ήγεμόνων, ελθόντων ίνα παραστώεν εις τους γάμους του διαδόχου της Ελλάδος. Ταύτα έγγραψαν την ήμέραν του γάμου όποτε και κατά τήχη συναντήσας με ο Άθηνογενής, μου είπεν ότι τά άρθρα μου είχαν κάνει άκοιτην εντύπωσιν εις τον Τριζούτην. Μετά 3 - 4 ήμέρας από του γάμου, έδημοσιεύθη άνταπόκρσις έξ Άθηνών εις την «Σημαίαν του Λοιδι- νου», όργανον επίσημον της άγγλικής κυβερνήσεως. Ο Άγγλος άρθρογράφος, κάμνον λόγον περί του συνοικεσίου, έλεγε ότι τούτο ήγινον την θέσιν της Ελλάδος, διότι ή ελληνική δυναστεία συνδέεται μετ' ισχυροτάτων ήγεμονικών όζων. Το γεγονός όμως τούτο, έπρόσθετε, δίδει άφορμήν εις ιστορικάς σκέψεις και όχι εις πολιτικούς ύπολογισμούς και ότι εάν στερείται πολιτικής σημασίας δίδει εν τούτοις ένα διδάγμα περί των πραγμάτων του κόσμου. Αυτά έγγραφε ο Άγγλος δημοσιογράφος και έτελείονε τό άρθρον του, άποδίδων εις τον γάμον την αυτήν άκραιώς ήθικην σημασίαν που τού είχα άποδώσει και έγώ. Έγραφε, δηλαδή, ότι εάν έλεγε κανείς κατά τον άγωνα, ότι μετά 60 έτη θα έγίνετο εις τας Άθήνας ο γάμος του Έλληνοσ διαδόχου, παρισταμένων βασιλέων και ήγεμόνων, ο γάμος μέλλοντος βασιλέως της Ελλάδος, θα τον έξελάμβανον ως παραλήρηοντα προφήτην.

Ολίγας ήμέρας μετά τά γεγονότα ταύτα, εκλήθην υπό του Άναγνωστοπούλου, ιδιαιτέρως γραμματέως του Τριζούτη, όπως μεταβή εις τό ύπουργείον. Έφραντάσθην ότι είχαν κληθή δι' άσημαντόν τινα ύπόθεσιν. Άλλ' ότε έφθασα εις τό ύπουργείον ο Άναγνωστοπούλος μου είπε :

— Σας θέλει ο κ. Πρόεδρος. Έπροτίμησε δε να όρίση την συνάντησιν τό μεσημέρι διά να είσθε μόνοι.

Τόν Τριζούτην δεν τον έγνωρίζα όπως και αυτός έμέ άλλαστε, ούτε έξ όψεως.

— Είσαθε ο κ. Καρολίδης; μου είπε, ότε εισήχθην παρ' αυτώ. Σας γνωρίζω διότι διαβάω συχνά τά άρθρα σας. Έγράψατε ένα άρθρον πολύ επίκαιρον.

— Εάν κρίνω, του άπήντησα, κ. Πρόεδρε, από όσα μου έφιλαν διά τό άρθρον μου αυτό, πρέπει να συμπεράνω ότι δεν ήτο καθόλου επίκαιρον.

— Επράξατε τό καθήκον σας, κ. Καρολίδη. Είπατε την αλήθειαν.

Είς τον Τριζούτην, ως άντελήφθην, είχε κάνει εντύπωσιν τό γεγονός ότι και μία από τας σοβαρώτερας άγγλικάς έφημερίδας της έποχής εκείνης έκανε τό γεγονός του γάμου ακριβώς όπως και έγώ. Δι' αυτό και ήθέλησε να με γνωρίση. Κατά την πρώτην αυτήν συνάντησιν μας δεν παρέλειπε να μου ύποσχεθί ότι ευθύς ως επέτύχανε εν νέου εις τας εκλογάς θα μου προσέφερε έδραν εις τό Πανεπιστήμιον. Έκτοτε συνητήθημεν πολλάκις. Ο πατριάρχης του άπήντηνε επιστολάς μέσον έμού τον όποιον συνεβουλεύετο ο Τριζούτης δι' ότι άφώρα τά τουρκικά πράγματα. Οφείλω εν τούτοις να είπω ότι παρ' όλην την φιλιαν με την όποιαν με περιέβαλε ο Τριζούτης, δεν είμουν Τριζουπικός. Συνδεόμην και με τον Δεληγιάνη και με τον Ράλλη, ο όποιος κάποτε πού είχαμε πολύν καιρό να ιδιωθόμε, μου είπε :

— Τό σπίτι μου έχει δύο πορτες, μία μεγάλη και μία μικρή. Αν δεν θέλεις να ξερσεις από την μεγάλη, έλα από την μικρή.

— Δεν φτάνει ως έχει ή δειλία μου, του άπήντησα.

Και αυτό ήτο ή αλήθεια. Δεν επέγιναι συχνά σπίτι του όχι γιατί εφοβόμουν τους πολιτικούς άντιπάλους του, αλλά διότι είχα πολλές άσχολίας.

Ο κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ο διασηπής αρχαιολόγος, καλλιτέχνης και συγγραφέας των «Μημίον των Άθηνών» κ. Αλέξανδρος Θ. Φιλαδέλφεινς εύρησεσθήη να μίς δηγηθή δύο φαιδρότα άνέκδοτα του παιδικού του βίου :

— Από μικρό παιδί, μίς λέγει, είχα μεγάλη κλίσι στη ζωγα-

φική, όταν δε έτελείονε τό σχολείο, είχα ένα μεγάλο κουτί των λουκουμιών, εις τό όποιον έτοποθετούσα τά κραγιόνια, τά μολύβια, τά σφουρία και διάφορα άλλα έγγαλεία της τέχνης μου!... Έτρεχα λοιπόν τότε με τό κουτί μου στο Πολυτεχνείο, όπου έξωγράφιζα μέχρι δύσεως του ήλιου. Η άπασχόλησις μου όμως αυτή στη ζωγραφική άπήρσασε στον διάδασκάλον μου, ο όποιος είδοποισεν στο τέλος τους γονείς μου ότι... δεν είμαι για γράμματα! Ένθυμώμαι την άτελεισίαν, ή όποία κατέλαβε τους γονείς μου τότε.

Ο Κρ. Νέζερ στον όζον του Κατά Φαντασίαν Άσθ'νοσ; του Μολιέρου.

Τό σχολείο, στο όποιο φοιτούσα ήταν του μακαρίτη Μανούσου, βρισκονταν δε στη γωνίαν των όδων Νίκης - Μητροπόλεως.

Γύρω στο σχολείο ήσαν την εποχή αυτή χωράφια και μάγντες!... Ο διδάσκαλος μου Μανούσος ήταν ένα γεροντάκι με κατάλευκον γενειάδα, και μ' ένα μικρό σκουράκι στο φαλακρό του κεφάλι. Έμοιαζε δε καταπληκτικώς του Άλη-Πασσά, του όποιου είχε και την αιμοφόρη μυχί! Κρατούσε πάντα στο χέρι ένα χονδρό καμπίσι, μ' αυτό δε όρουμσε σαν τήγρις και κυνηγούσε τους μαθητάς, πηδώντας τά θρανία και ύλοκοπιώντας αυτούς άνήλικώς!...

Η πεύ προτίωτη όμως και πεύ άπάνθρωπη τιμωρία που επέβαλε στους μαθητάς ήταν ή έξης :

Μέσα σε κάθε τάξι ύπηρχαν διάφορα κίβρια όρθια στον τοίχο. Τά κίβρια αυτά είχαν ύψος ανάλογο με τό άνάστημα των μικρών μαθητών. Μέσα λοιπόν σ' αυτά έκλεινε ο γέρο-Μανούσος τους άτακτούντας μαθητάς και τους εκλείδωνε! Φώς και άερας έμπαίνε μέσα στους ύβλινους αυτούς τάφους από μία τρύπα, που είχε μέγεθος αήγού!...

Σ' ένα τέτοιο ύβλινον τάφο μ' έκλεισε μιά μέρα ο γέρο-Μανούσος. Έπειδή δε αυτός ήταν γέρος, ξεχασιμένος και πολιάσολος, μ' ελησιόνησε εκεί μέσα επί πολλές ώρας!... Έγώ, εκ τελείας έξαντήσασα παθών, όλίγον έλειψε να λιποθυμήσω! Εύτυχώς όμως την στιγμήν αυτήν περνούσε εμπρός από τον ύβλινον τάφο μου ο καθηγητής Γεννηματάς και ύποψιασθείς ότι κάτι ζωντανό ύπόκει εκεί μέσα, έξεβίασε την κλειδωνιά και μ' έφερε πάλιν εις τό φως του κόσμου...

Αν ζ' επέρασαν πολλά έτη, εν τούτοις δεν μπορώ να ξεχάσω τά φρικώδη αυτά φέρετρα του γέρο-Μανούσου, του Άλη-Πασά αυτού της παιδαγωγικής! Τά φέρετρα αυτά έχρησιμοποιήθησαν κατόπι ως ντουλάπες, στις όποιες έβραζαν τό συστάιο.

Θά σίς διγηγηθώ τώρα ζ' ένα άλλο άνέκδοτον του παιδικού μου βίου.

Σε πολύ μικρόν ήλικίαν ήμουν καθ' ύπερβολήν θρησκός, ένα δε μικρό δωμάτιο στην σοφίτα της επί της όδου Βουλής πατρικής μου οικίας, τό είχα μεταβάλλει εις παρεκκλήσιον!... Έκαμα δε τότε σεις πολλές μετάνοιες νυχθημερόν, ώστε... είχα τριπήσει τό πανταλόνι μου στα γόνατα! Είς τους τοίχους είχα επίσης ζωγραφίσει πλήθος Άγίων, έδώριζα δε πολλά εικονίσματα, τά όποια έξετέλιον επί ύβλου μόνος μου, εις πολλούς συμμηθητάς και φίλους μου. Την θρησκοληψίαν αυτήν διέτηρησα και εις μεγαλιέταν ήλικίαν, όταν δε έσπουδάξα στο Μόναχο, στην έκει Ακαδημία των Καλών Τεχνών, ως μαθητής του άειμνήστου Γ'ύξη μετρίανον άνελλιπίως στην ελληνικήν εκκλησίαν, όπου, όσakis άπουσιάζεν ο διάκονος, τον άνεπλήρωνα έγώ!... Ένθυμώμαι μάλιστα ότι ο έκει άρχιμανδρίτης Δαμασκηνός, εύγνωμών με, μου έστειλε στην έορτή μου μία θαυμασία τούττα!...

Ο κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ

Ο γνωστός ήθοποιός, διακεκομμένος καλλιτέχνης κ. Χρ. Νέζερ, ο ύπέροχος έρμηνητής του Μολιέρου, είχε την καλοσύνη να μίς διηγηθή τά ακόλουθα χαριτωμένα παραστατικά της ζωής του :

— Έντεμνωτάριος, μίς λέγει, τό 1909, την παρμονήν της Έπαναστάσεως του Γουδιού. Κατά τας τρεις τό άπόγευμα κατέβαινα την όδον Σταδίου, πηγαίνοντας στο κατάστημα του θείου μου, όπου εργαζόμουν, προσηύζόμενος για έμπροσ, όταν απήρνη συναντώ τον παιδικό μου φίλο και μικρότερό μου ανά ζρόνια μακαρίτη Λύτρα, ο όποιος μου λέγει :

— Η Εύαγγελία Παρασκεινοπούλου δίδει άπόψε μιά παραστάσι στην Κηφισία, με την «Δαλιδά» του Φαγιέ. Της λείπει ο «Πρίγκιψη Κάλις». Έρχεσαι να τον κίνης;

Μου ήλθε σαν κεραμίδα. Από θέατρο δεν είχα ιδέα. Είχα ιδεί δύο έργα ως τότε και αυτά, παιδάκι, τον «Μιχαήλ Στρογγοφόρ» και την «Νύφη της Κούλουρης» στο θέατρο του Τσάχα, όπου έπαίξε (και γι' αυτό πήγα) ο θεός μου Κωνσταντίνος Νέζερ. Τό μαζορίο όμως της καλλιτεχνίας ύπήρχε στην οικογενεία μας, γιατί εκτός από τον θείο μου, ήθοποιός ήταν και έξακολουθεί να είναι και ο μεγαλιετέρος μου άδελφός, Θεμιστοκλής. Έγώ όμως άτοιμκός αισθανόμουν τόσο όλίγη κλσι στο θέατρο, ώστε όταν κάποτε ο άδελφός μου έφυγε κρυφά με τον Λύτρα για την Κρήτη, όχι μόνον συνεμερίστην τον θυμό των γονέων μου, οι όποιοι δεν ήθελαν κατ' ουδένα λόγον να γίνει ήθυλικός ο άδελφός μου (αργότερα άλλαξαν γνώμη και για τον άδελφό μου και για μένα, ιδίως ή μητέρα μου)

Ο Κρ. Νέζερ στον όζον του Φιλαργύρου του Μολιέρου, στον όποιον έχει θαμμεθείσι.

άλλα και έτρεξα στον Πειραιά όπου και τους τσάκωσα στού Τζελέπη, κρυμμένους πίσω από κάτι βαρέλια !...

Όταν τέλος, της Εθαγγελίας Παρασκευοπούλου της είπαν ότι εδέχθηκα να παίζω τον ρόλο του «Πρίγκηπος Κάλκιος», άφηρημένην πάντοτε καθώς είταν, ένόμισα ότι πρόκειται για τόν θείο μου. Ο Λύτρας χωρίς να χάσουμε καθόλου καιρό με πήγε στο σπίτι της μακαρίτισσας Ζηνοβίας, στην οδόν Πειραιώς, όπου έκτός από μάς την Ζηνοβία και την Εθαγγελία εύρισατο και ο κ. Βενιζέρος. Άρχισε ή πρόβα. Δέν καταλάβαινα τίποτε. Τά είχα χαμένα. Ώς τόσο κουστά-στραβά κάτι έπληρα. Όταν μετά λίγες ώρες άρχισε ή παράσταση στην Κηφισιά και μου είπαν ότι πρέπει να βγω στη σκηνή αισθανθήκα να τρέμουν τά γόνατά μου από την συγκίνηση ! Ο ρόλος μου ήταν μόλις βγω να καθήσω σ έναν καναπέ. Κατάφερα να βγω και να καθήσω, τά γόνατά μου όμως έξακολουθούσαν γά τρέμουν τόσο πολύ ώστε άναγκάστηκα να βάλω επάνω τά χέρια μου. Δέν ξέρω και γά πώς έπαιξα ός το τέλος τόν ρόλο μου. Δέν θυμώμαι τί μου συνέβη, από τί ψυχολογικές στιγμές έπέρασα. Το βέβαιον όμως είναι ότι είχα έπιτυχία, έπιτυχία άσυνείδητη, ότι δηλαδή άναλόγως της άπειρίας μου δέν έφαυλάσησα πολύ, γιατί μετά την παράσταση, ο πρόην γυμναστής μου Κοΰρσης, άνθρωπος ειλικρινής, συγχαίρει και θεατρόφιλος, μου είπε :

— Χριστόφορε, πα-δι μου, είσαι... άναίδης !...

— Έτσι έντεμπουάρισα στο θέατρο.

Και τώρα τό άνέξοδοτο.

— Όλα τά έφαταζόμουν, συνεχίζει ο κ. Νέξερ, ένα ένα χαμώγελο ειρωνίας χύνεται στην χαλοζάγαθη όμη του, ποτέ όμως και ότι θα έξελαιμφομένη για «όμολογούμενος πλούσιος» ! Το άτύχημα αυτό, διότι για μένα τούλάγιστον, όπως θα σου έξηγήσω παρακάτω, περί άτυχημάτων πρόκειται, μου συνέβη τώρα τελευταία. Συγκατακόμω με τόν πεθερό μου στην οδόν Πιπτιών. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού έπληρε όλες τις έως τώρα αξήσεις του έννοχίου, δέν ξέρω όμως πώς του κατέβηκε και πίστεψε πως έχω... περιουσία !... Φαυταζόμενος λοιπόν ότι μπορεί να τομητήση ζι άλλες αξήσεις με ένιγάγε ως «όμολογούμενος πλούσιος» ! Πήγαμε λοιπόν τόν δικαστήριο και όταν ήλθε ή σειρά της υποθέσεως μου, ο πρόεδρος με ήρώτησε :

— Είσαθε πράγματι πλούσιος, κύριε Νέξερ ; Ο μνηστής σας ισχυρίζεται ότι είσαθε μεγαλοεπιχειρηματίας και έχετε μεγάλα εισοδήματα. Είναι αλήθεια ;

— Κύριε πρόεδρε, απήνησα, γιατί με βρίζουν ; Με κατατάσσουν στην χορεία τών Μποδοσάη, Χαρολιών, Σκουλούδη και Σια. Τους ρόλους αυτούς είναι αλήθεια ότι τους έπαιξα, άλλα γιατί θέλουν σώνει και καλά να με περιορίσουν σ έναν μόνο ρόλο, τόν ρόλο τού πλουσιού, ενώ έχω παίζω πολλούς ρόλους και τους πιο διαφορετικούς, από τόν «Έξηνατέμλονη» τού Μολλιέρου, που έχει μέγαρα και καρότσες, ως τόν άπέντορο Σπανο-Βαγγέλη τού Σπαταλά ; Γιατί με βρίζουν, κ. Πρόεδρε ;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Βιογραφικά σημειώματα κχι ανέκδοτα τών κ. κ. Άνδρέα Μιχαλακοπούλου, Θεοδ. Βελλιανίτη, Νικολ. Μωραίτη και Εσάνης Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσας). Ο κ. Μιχαλακόπουλος παρ' όλιγον... άξιωματικός ! Πώς έμαθε τσάκωσα ξένας γλώσσας. Διηγήσεις εν Πάτραις. Α. Μιχαλακόπουλος—Δ. Γούναρης. Μετά την επανάστασιν τούΓουδιού. Έν τή Βουλή. Μιχαλακόπουλος—Βενιζέλος.—Νά ο άνθρωπος που ζητούμε... Πάμε να του δώσουμε τó χέρι ! Ο κ. Βελλιανίτης... σοσιαλιστής ! Όπου τόν καλεί ο άειμνηστος Δημ. Ράλλης. «Τέτοια πράγματα δέν έχουν πέρας στην Έλλάδα» Ο κ. Βελλιανίτης και ή Ρωσική φιλολογία. Ο κλέφτης τών έφημερίδων. Πνευματιστικά πειράματα. Τó πνεύμα τού Μεφιστοφελή τού λέει... φέμματα ! Η θεατρική ζωή τού κ. Ν. Μωραίτη. Φτώχιες, φτώχιες, φτώχιες ! Ο καινός για τó πάπλωμα τού... Ριγολέττου ! Είς τó κατάστρωμα. Ο έγωισμός ; τού Ακυράγκα. Ο μάετρος κρατάει σιγόντο ! Άπ' τó κατάστρωμα στους καναπέδες της α'. θέσεως. Η κ. Θ. Δρακοπούλου μικρούλα. Σωστό άγρικατίσμο. Στα χωράφια και στις έρημιές. Ο νέες με τά μάτια που άπνώτιζαν. Πώς τόν έπετροβόλησε με τά σφα και τόν έκαμε έλεεσιό. Η τó δέ αυτός ο Έλευθέριος Βενιζέλος !... κ.τ.λ. κ.τ.λ !

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Άκλιβιάδης Τσολάκος—Ειρήνη Φραγκιά, έτέλεσαν τους γάμους τών. Β. Κ.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θά δημοσιευθούσιν στό «Μπουκέτο», τά περίφημα βιογραφικά ανέκδοτα τού Πρωτάνεως της δημοσιογραφίας ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ γραμμένα από τόν λογοτέχνην κ. Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. P.

Στην εποχή που ζούμε, ή αίγλη μας κυρίας, ως επί τό πλείστον, δανείζεται ή όφείλεται εις την κοινωνικήν τάξιν που άνήκει, ή στάς ύπερτερείς σχέσεις ή στο βαλάντιον. Γ' αυτό ίσως δικαιούμεθα να θεωρούμε ως σπάνιον τύπον γυναικός την ηρώδια μας, ή όποια είναι αυτή καθ' έαυτήν άτομον που συμπληρώνεται έντελώς από τις φυσικές χάρες της και τά προτερήματά της, την έξυπνάδα της, την μόρφωσίν της. Παρ' όλον που άνήκει εις τό κορυφαίον άξίωμα τού διπλωματικού σώματος, τό όποιον, περισσότερο παρά παντού άλλου, χρησιμοποιεί για τούς Άθλητους ως βαρομετρον εύτυχίας, καταστάσεως, πατιέν - έτρ ! έν τούτοις τό ύψος της, παντού και πάντοτε, είναι κατά πολύ μετροπαθέστερον από τό ύψος τών συζύγων τών νεοφροτιστών διπλωματικών άζολούθων. Συγκαταλέγεται μεταξύ τών ολίγοτών έξυπνοτάτων και έλλεικτών Έλληνίδων, που είναι τελείως άπληγαμένα από κάθε «σνομιάση», χάρις στην πραγματική ευφύια τών.

Η Μενταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η κορώνις τών μέχρι τούδε δοθεισών χορευτικών έσπερίδων όμοιόμενος ήτο ή δοθείσα παρά τή κ. και τή κ. Α. Λοβέρδου, υπό έπομην συνόλου, έξλεκτικότητας, αιδουσών, σουπέ, όρχηστρας, και χορευτικού «άντραίν».

— Μεταξύ τών παρευρεθεισών όφραϊότερες ήσαν ή οίκοδόσπινα φέρουσα τουαλέττα μοντέλλο παριζιάνικο παγιεττέ, σέ ζωμία όράνης, κ. Μ. Μεταξύ τουαλέττα μαύρη και λευκές πέρες, κ. Σ. Πεσματζόγλου τουαλέττα ντεγχαρτέ μωβ και τούλινη έσφαρα μωβ, κ. Ίμελεν τουαλέττα μωβ-ρόζ.

— Έκ τών δεσποινίδων όφραϊότερα ήτο ή Λις Λιάμπη τουαλέττα βελουδένια βιέ ρός και άσημένο κέντημα.

— Κομφότεραι ήσαν ή κ. Θ. Φιντιάη τουαλέττα πράσινη-ζάντ και άσημένο κέντημα στρατός. Και ή κ. Α. Λαδοπούλου τουαλέττα στον άνωτέρω συνδυασμόν.

— Τουαλέττες έκτάκτως καλαισθήτες έφερον ή κ. Πύρρον Κυραπάνου μαύρη γαυρισμένη στρατός άσημένα, κ. Α. Σταθάτου τουαλέττα μαύρη, ή Προέβρα της Γερμανίας κ. Μ. ντέ Σέν τουαλέττα μαύρη με ρός λουλούδια.

— Χθές μουσικόν άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Φωκά : έτραγουδήσεν ή κ. Καλφοπούλου με τέχνην και φωνήν άνταξίαν της μεγάλης καλλιτέχνιδος μητέρας της. Και έπαιξε πιάνο ή αξιοθαύμαστον μικροσκοπική καλλιτέχνης δις Λαλαούνη.

— Μεταξύ τών κεκλημένων κ. και κ. Λαβιδοπούλου—ύπερζομνη τουαλέττα—κ. και κ. Γ. Μαζζά, κ. και κ. Ι. Παπαγαυνοπούλου, Λις Π. Βερσή, κ. και κ. Σ. Θεοδωροπούλου, Λις Καβαράη, κ. και κ. Δοντά, κ. Καλομοίρης, κ. Μαυροζοδιάτος, ο διεθνούς φήμης βαθύφωνος κ. Αμιούρηης.

— Την Παρασκευήν τό τρίτον νινιέ ντανσόν εις τό Καπρίς.

— Από τά πλέον εύχάριστα τραπέζια της Καρ Ρασάνο τουαλέττα βιεν-ρόζ με χρυσές δαντέλλες : κ. Β. Κολακοζώνη τουαλέττα μαύρη κομποτάτη, Λις Τ ικαλιώτη τουαλέττα κρέπ-ντε-σίν.

— Είς τό χορευτικόν τεραϊόν διαζοιόμεν Λα Σναυάϊ έκτάκτως εις τούαλέττα μπλέ πεφράνης και άσημένα, κ. Φωτιάδη τουαλέττα μαυροντό ζωζέττ, κ. Αργυροπούλου τουαλέττα μπλέ πεφράνης, κ. Γαλιάτη τουαλέττα μαύρη, Λα Σοτηριάδη πολύ εύμορφη με τουαλέττα ζωζέττ κίτρινη, Λα Ν. Νικολαΐδη τουαλέττα άσυνείδητη από τσίνα κρέπ όράνης κεντημένη χάνδρες όράνης.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην μουσική έσπερίς εις την Αμερικανικήν Προεβίαν. Μεταξύ τών κεκλημένων διαζοιόμεν Προεβιτην Όλλανδίας και την κ. Σιγγέρ-ντέ—Πεφράν τουαλέττα ιδιορρυθμη κόκκινη και λευκή, Προεβιτην Ισπανίας και την κ. Βαλιν τουαλέττα χρυσοείγ μουσελιάν και βελούδο, Προεβιτη της Σουηδίας και κ. Άλοστρεμμερ, Προεβιτη της Σερβίας κ. Γκαμπριόλιβις, ο Προϋθλυογόν και την κ. Παγκάλου πράσινη τουαλέττα, τόν Διευθυντήν τού Υπουργείου τών Έξωτερικόν και την κ. Τσαμαδού τουαλέττα άσημένα, τόν επιτετραμένον της Γαλλίας κ. Μπλοντέλ, κ. και κ. Καντατζόγλου, κ. και κ. Α. Φωκά μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Ζιράρ τουαλέττα βυσσινιά, κ. Λιβαθινοπούλου, κ. Μαζαράκη, κ. Χάουλαντ, κ. Βέλμερ.

Η Μενταίν

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

— Έκτακτος κοσμική συγκέντρωσις εις τους γάμους τού κ. Γεωργίου Θεοδωροπούλου μετά της διδος Έλένης Σχοινά. Η νύμφη όφραϊοτάτη με τουαλέτταν κρέπ -σατέν. Έπίσης διαζοιόμεν τας κ. κ. Αίνα Οικονόμου, με θαυμασιάν τουαλέτταν ρός, Λέαν Θεοδωροπούλου, με φραπέ ζωζέττ χρυσαφι, Χρηστίνα Θεοδωροπούλου, λαμέ γαυρισμένη με μαύρη δαντέλλα, Olga Ferlazzo, χαριτωμένη με θαυμασιάν τουαλέττα περλέ σέ ζωζέττ κρέμ, Ηελένα Ferlazzo, λαμέ γαυρισμένη με μαύρη δαντέλλα, Μ. Μπρούσου, τουαλέττα μαύρη, Τ. Μπρούσου, τουαλέττα μπροσέε χρυσαφι, Γεωργιοπούλου, κρέπ -σατέν, Ρ. Ιουίφο, μαύρη φιγκυράντ, Μαραβά, κρέπ-σατέ-σίν γκρι, Χατζοπούλου, σαμρές νεγκο, Μαντζάφου, κρέπ -σατέν μαύρη, Γκιών, βελούφ σιφόν μαύρη, Σιγιά, ζωζέττ μπέζ, Καραχάλιου, σαμρές μαύρη, Νικολοπούλου, κρέπ -σατέν, Δράκου, με μαύρα, Τσιρίκου, με μαύρα. Έπίσης διαζοιόμεν τας Δίδας Μπρούσου, Ferlazzo, Δημητριοπούλου, Ευδιά, Κατσούλη, Π. Τακάβου, Κ. Ιακώβου, Δοροφωκή, Μαραβά, Σχίτζα, Σαραμαντή, Δράκου, Δεμερτζή, Σαρεή, Αραβατζή, Βιτζιλιάου.